

til denne Ordning. Det er det Æneste, vi have sagt. Som sagt, jeg troer, at der er yttret nok i Comitebetænkningen om Sagen selv, især efterat den ærede Minister har udtalt sig om, at han ikke ønsker Paragraphen antaget. Ved den Forandring i Forholdene, der er foregaaet efter Udfaldet af Forhandlingerne og Afstemningerne i det andet Thing, er den Forudsætning, som den ærede Minister fandt nødvendig, glippet. Det er et af Punkterne i Udvalgets Betænkning, at dette Forslag maatte bestemte begrænses i sit Omfang og Væbskaffenhed ved hin Forudsætning. Der maatte siges, hvorledes dette Kirkefond — et Navn, som er brugt i Udvalgets Betænkning for kort at betegne det — skulde betragtes; dette maatte først klæres. Det er nu foreløbigt klaret saaledes, at det synes, at man paa det andet Sted ikke blot ikke vilde gaee ind paa et saadant Kirkefond, men heller ikke paa et Fond i Budgettet. Jeg skal for Dieblisset, da jeg ikke ønsker at komme ind paa store Discussioner, uden hvor der foreligger praktiske Siemed, der gjøre det nødvendigt, indskrænke mig hertil. Jeg skal dog tilføie, at forsaavidt den høitærede Minister sagde, at det aldeles ikke kunde forudsættes at ville blive vanskeligt at faae Bevilling til at anvende de indkomne Summer til Forbedring af Præstekalene, har jeg Tvivl om, at man vil give en saadan Bevilling i Almindelighed. Der er engang i Finantsloven af mig selv forlangt — ikke en Bemyndigelse til at disponere over Alt, hvad der kunde indbrages af de store Kald til Forbedring af de mindre — men en Bemyndigelse til at anvende 2000 Rd., som man troede kunde tages af Dispetienden til at forbedre disse smaa Kald. Denne Sag fandt ikke ganske ringe Modstand.

**Ministeren for Kirke- og Under-
viisningsvæsenet:** Jeg maa bede den ærede Ordfører at undskyldte, men det er virkelig Udvalget, der har kastet Handsken, og jeg troer, at det kunde foranledige Misforstaaelse, om jeg ikke idetmindste deelviis optog den. Jeg skal nu ifølge denne Udtalelse rolig overlade dem, der skulde ville skænke denne Sag nogen Opmærksomhed, at gennemlæse Udvalgets Betænkning og mine Yttringer og saa dømme os

imellem. Jeg maatte naturligviis lægge særdeles Vægt paa, hvad Udvalget har yttret først i sin Betænkning; thi efter den Grundsætning, at det Vigtigste skal komme først, maatte jeg antage, at Udvalget havde sat den allervigtigste Indvending mod § 4 først, men jeg veed ikke, om Udvalget er gaaet frem efter en anden Regel end den, som det har forlangt, at Lovudkastet skulde have fulgt. Jeg kan paa ingen Maade komme til samme Resultat ved at see de indkomne Betænkninger over Lovudkastet som det ærede Udvalg; det er Et, hvorvidt man vil gaee ind paa et saadant Lovforslag, og hvorvidt man finder det tilraadeligt eller ikke, og et Andet er, hvorvidt man, naar noget Saadant er givet, finder det rigtigt at gaee ind paa en saadan tilbudt Overenskomst. Det er to ganske forskellige Ting. Det Æne er et kirkelig-politisk, det Andet et privat-oekonomisk Spørgsmaal for Vedkommende; det er altsaa ganske forskellige Synspunkter. Det er aldeles rigtigt, at Stemningen blandt Geistligheden, som det ogsaa er udtalt i Motiverne til Lovudkastet, har været imod det; Geistligheden har betragtet det som et Angreb paa de kirkelige Eiendomme. Dog laa Lovudkastet ikke for Geistligheden med Motiver eller i sin Fuldstændighed, da den erklærede sig imod det, men deraf at ville slutte, at den, naar det blev til Lov, ikke skulde ville bruge Lovens Bestemmelser, er man aldeles uberettiget til. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at den allerstørste Deel vil med Glæde gaee ind paa at modtage den Bemyndigelse, som Lovudkastet giver. Det vil nok ikke inden meget lang Tid vise sig, at min Mening er den rigtige i saa Henseende; det er jeg overbevist om. Det er fuldkommen rigtigt, at den Post „Folkekirken“, som er opført i Finantsloven, staaer i visse Forbindelse med de Paragrapher, som her ere under Forhandling. For at give Rigsdagen Medvirkning paa Bestemmelsen om disse kirkelige Indtægter, maatte jeg forlange og forlanger jeg fremdeles, at Folkekirken indgaaer i Finantslovene som et særligt Fond med de samme Rettigheder, som de andre særlige Fonds have. Da man nu fra en ganske anden Side har fundet overordentlig Betænkelighed ved at gaee ind paa Forslaget af Grunde, der ere